

Ferðaminni úr London

(Ferðin varð gjörd á sumri 1993)

– 6. partur –

ALLAH – KRUTL Í SMÖRSKÁLINI* – VIT RÝMA

Vit eru á fótum snimma. Ein drekkamunn mugu vit hava. Finna okkum eitt borð, har enn eingin hefur sitað. Vit síggja tað á smörskálini. Eitthvørt krutl var skávað í smørið. Giti, at hetta eru morgunbønir úr korarini. At Allah var stórir ella okkurt slíkt. Men væl kundi vera, at hann hevði latið skava restimar saman frá morgninum fyrri og fyllt skálirnar við tí. Sama við súltutoyum. Men í morgun hevði so eingin verið við tespóninum ella snikaðum knívi. Kulka hesi tvey avmáldu breyðstykkin í okkum og so eftir kuffertunum. Tað er long bíðitíð við lyftuna í morgun, og sum sagt, bert trý inn í senn. Men so um síðir eydnast. Arabin stendur sjálvur við skivuna í morgun. Grummur í huga, nú hann sær, vit standa ferðabúgvín. Siga honum, vit flyta. Flýggja honum lykilin og gjalda okkurt smávegis, telefon og annað. Ja, hvagar vit fara. Nú, tað er okkara høvudbrýggi, men í hesum kurlpalinum

gittu vit ikki vera eina løtu longur. Bóðu hann skaffa okkum ein hýrúvogn við tað sama.

Og nú aka vit við tann spentan ál yvir í tann býarpartin, ið nevnist Bloomsbury. Tavistock Square. Eg kenni meg aftur her. Tað halvmánaskapaða takið uppi yvir durinum. Men hugsa nú ikki, at hetta hevur nakað við muhammedsmenn at gera.

TAVISTOCK – EITT FRÁLÍKT STAÐ

Vit koma inn og leita okkum yvir til skivuna. Jú, her hevur onkur ringt og bíðið um pláss fyrri okkum, sigur hetta blískortaði konu-fólkið, ið situr innanfyri. Hon hevur longu leitað fram pappír, har okkara nøvn standa. Nú skulu vit fylla tey gjøllari út. So fáa vit lykilin. Hon greiðir okkum eisini frá, nær morgunmatur er og so framvegis. Áleggur okkum altíð at hava kortið at vísa fram, tá vit fara í morgunmatarstovuna ella komauttan av geilum og skulu hava lykilin.

So fara vit sleipandi kuff-

ertini yvir móti durinum til lyftina, men alt í einum er maður har í eyðkennishúnaði og tekur kuffertini frá okkum. Biður okkum fara inn í lyftina og kemur so við okkum. Kuffertini, teimum skal hann taka sær av. Ikki talan um, at gestirnir skulu sleipa hetta. Vit geva honum eitt oyra aftur fyrri. Hann takkar hjartansfegin. Og um tað er okkurt, biður okkum so endiliga gera vart við okkum.

HARRODS

Sjálvandi er ein slík ferð ikki lögð ann uppá, at tú einans skalt sita inni á gistingarhúsinum og hugna tær. Men vita sær til, at tú um kvöldið eftir langar gongu-, koyri- ella siglingartúrur skalt koma inn aftur í eitt kurlpali, sum tað í Queensgate, tað er nóg mikið at beina fyrri allari ferðini.

Vit høvdu í gjárkvöldið á heimvegnum úr leikihúsinum koyrt framvið stórari, ljósskrýddari borg. Hetta var sóra vørúhúsið Harrods. Tað liggur við Knighthbridge. Hetta máttu vit síggja, søgdu vinfólk okkara. Nú fóru vit at vera kunnig her. Vit leita okkum til eina støð, ið eitur Russel Square. Eindir fimm minuttir at ganga. Halda til høgru eftir Tavistock Place og so oman Marchmounth Street, og so eru vit har. Vit taka Piccadilly-leiðina, og hon gongur

beint til Knighthbridge, og uppkomin, so er bert at fara yvir um gøtuna, so eru vit í Harrods. Og her er fólk sum á skipi, tey plaga at taka til. Handilin er rættiliga gamal. Settur á stovn í 1849. Tað var Charles Henry Harrods, ið stovnaði handilin. Ovast er matstova. Ikki var tað nógv, vit fingur frá arabum til morgunmatar, so best er at fáa sær ein bita higani. Gera skjótt av kortini, tí vit ætla okkum at síggja sum mest av tí, ið her er, og so halda vit avstað. Ja, eigur tú so nógvur pengar, at tú ikki veitst, hvat tú skalt gera við teir, so kanst tú keypa úr Harrods. Jodaprisir, tey plaga at taka til. Men her er alt millum himmal og jörð. Høvdu kortini keypt okkurt lítið tinganestið higani at senda heim. Hildu, at stuttligt var hjá hesum lítla at fáa bræv úr London. Men gakk. Í hesum mikla, heimsgitna vørúhúsi kundi tú ikki fáa ein brævhjálva. Hann ólukka í ungan, sum sumbingurin segði.

Her var ikki meira fyrri okkum.

GRÝLUKLØDD KONUFÓLK

Vit leita út aftur á vegin. Mangt forvitnisligt er her at síggja. Prýðiligr bygningar. Fólk úr ymsum heraðshorðum. Grýluklæddar arabaragrusur, sum skelda og seta hvöss eygu at tær, tí tú hevur tikið eina mynd av teimum. Nú hevur tú elvt teimum bæði skomm og skaða. Teirra dýrabara sál, sum einaferð skuldi koma í sjeypda himmalin til Allah, hana hevur tú nú stolið burtur úr líkami teirra og manað inn í henda lítla kassan, tú ber í einari reim um hálsin, rætt sum tjóvirin úr Bagdad, tá hann fekk lokkað hin mæta andan inn aftur í fløskuna. Eg siggi, hvussu gákurin leikar innan grýluskortin. Enn havi eg ikki sæð slík skrímsl her á landi. Men eingin veit seg tryggan. Og fara tey at ganga og sløðast her, grýluklædd á alljósum degi, leitandi inn í handlar, skrivstovur og bankar? Hvát, um eg hevði farið soleiðis grýluklæddur inn í ein pengastovn her og sagt, at eg gjørdi hetta av trúarlígar sannføring? Eg kundi jú funnið mær eina

Suni Joensen hugleiðir um einaferð í London á sumri 1993. Áhugaverða ferðafrásøgnin verður prentað í dag og í teimum komandi bløðunum

ella aðra relegión og sagt, at soleiðis beyð mín biblía.

FÓLKAMONGDIN Í GÖTUNUM

Tað er um fyraftan. Fólk gevst á skrivstovum og øðrum fyrirkomum at arbeiða. Eg havi eina ferð staðið uppi í gott tveyhundrað fóta høgum torni um hesa tíð. Tú hevur helst varnast á filmi, tá teir vísa á landkorti eina leið, ið onkur hevur ferðast. Stríkan fer longur og longur, men tú sært ongan skriva. Beint so tóktist mær tann dagin fyrri átta árum síðan. Óll dimmklædd. Halin varð longri og longri. Leingist fram móti bussstoppunum og jarnbreytarstøðunum. Eingin troðkan. Tú kemur at hugsa um myndir, tú hevur sæð frá Dunquirk, hvussu her-

menninir stóðu og bíðaðu, at okkurt farið skuldi koma og taka teir innanbörða og flyta teir aftur til Bretlands. Eingin legði burturúr. Nei, her á gøtuni er heldur eingin, ið leggur burtur úr. Minnst eisini eina ferð, eg kom til Heathrow flogvøllin. Har stóðu fólk og bíðaðu eftir, at tey hvør í sínum lagi skuldi fáa ein hýrúvogn. Bráðliga legði onkur burturúr at kapra sær ein vogn, men har stóð tenastumaður og ansaði eftir, at alt fór sámuliga fram. Hesin bráaresni úrmælingurin varð við tað sama tikin og ríkin aftast á halan. Nú kundi hann læra seg enskan bíðiskikk.

Framhald

